

[Jefsen Christensen.]

først sagde, vil blive behandlet med den største Velvillie og saa hurtigt som muligt fra vort Partis Side.

Jørgen Møller: Ved Behandlingen af dette Lovforslag gaar mine Tanker tilbage til Aaret 1920, da der under Behandlingen af den midlertidige Lov om Forsørgelse af de sønderjydske militære Invalider og de faldnes efterladte lød hjertevarme Ord om dem, der kæmpede og døde for en Sag, som ikke var deres, og om dem, der med deres Blod købte Sønderjylland tilbage til Danmark. Hele det danske Folk var den Gang enig om, at der burde sørges saa godt for de sønderjydske Krigsinvalider, som det overhovedet var muligt, og at Forsørgelsen ikke skulde takseres efter den almindelige Sociallovgivnings Regler. Jeg nærer ogsaa den Opfattelse, at man ikke kan sidestille Krigstjeneste med den Risiko, der kan være forbundet med Udøvelsen af et eller andet borgerligt Erhverv, thi Krigstjenesten, under hvilken Krigsinvaliderne har paadraget sig deres Invaliditet, er udført efter Ordre, og derfor maa man vistnok dèr anlægge andre forsørgelsesmæssige Betragtninger.

Loven af 29. Marts 1924 kan som Helhed betragtet sikkert siges at staa Maal med andre Landes Forsørgelseslove for Krigsinvalider, men det udelukker naturligvis ikke, at der kan være et og andet, der trænger til Forbedring. Det nu fremsatte Lovforslag imødekommer en Række af de Ønsker, som Krigsinvaliderne har fremsat, og jeg bringer paa Krigsinvalidernes Vegne Ministeren en Tak for de Forbedringer, der nu skal indføres; men lad mig tilføje, at selv om Krigsinvaliderne erkender, at de daarlige Tider medfører, at der ikke kan stilles større Krav til Statskassen, er de skuffede over, at Ministeren ikke har kunnet følge dem i andre væsentlige Krav, idet de minder om, at Udgiften til deres Forsørgelse siden 1921 er dalet med ca. 2 Mill. Kr. aarligt. Om en Del af de Krav, som Krigsinvaliderne har stillet, maa man vistnok her i Rigsdagen, uanset hvilket Parti man tilhører, og uanset om man mener det nok saa godt med Krigsinvaliderne, sige, at de ikke kan imødekommes. Jeg er dog enig med Krigsinvaliderne i den Anskuelse, at næst efter de

arbejdsløse og Enkerne, for hvem den nuværende Sociallovgivning ikke forslaar, er Krigsinvaliderne og de faldnes efterladte de daarligst stillede, betydeligt daarligere stillede end mange, man kan vist sige de fleste af de Landmænd, som for Tiden mener at befinde sig i en Nødstilstand, idet disse sidste dog endnu aldrig har savnet det daglige Brød i Huset. Hvad der ikke gør Sagen bedre, er, at der i en Tid som den nuværende med Overflod af Arbejdskraft ikke er Brug for Personer, som er helt eller halvt Invalid. Det vil altsaa være ganske umuligt for Krigsinvaliderne under de nuværende Forhold at faa nogen Beskæftigelse. Men jeg skal indrømme, at det er vanskeligt at forme Loven saaledes, at den kan tilfredsstille dem paa dette Punkt.

Ifølge Invalidenævnets sidste Beretning indkommer der stadig et meget stort Antal Andragender om Renteforhøjelser og nye Andragender om Enkerente. Langt de fleste af de første bliver afslaaet, fordi Nævnet og dets Læger ikke har villet anerkende Forværrelsen af de bestaaende Krigslidelser, idet Nævnet og dets Læger er mere tilbøjelige til at nedskære Understøttelserne paa Grundlag af den saakaldte Tilvænningssteori. Ved Tilvænningssteori forstaas der, at en Krigsinvalid, som har mistet et Ben eller en Arm eller maaske begge Dele, ved Brugen af kunstige Lemmer har kunnet vænne sig til denne Tilstand. I ikke mindre end 234 Tilfælde har Nævnet heller ikke kunnet imødekomme Andragender om Enkeforsørgelse, fordi man har skønnet, at Dødsarsagen for de afdøde ikke har staaet i Forbindelse med deres Krigslidelser. Det er naturligvis vanskeligt for Lægmand at afgive et Votum i disse Spørgsmaal, men en Ting kan slaas fast, og det er, at Invalidenævnet og dets Læger i mange Tilfælde har taget fejl; dette er konstateret ved Obduktion. I talrige Møder, der er blevet afholdt af Krigsinvalider, og hvori jeg efter Indbydelse har deltaget, har der været fremført bitre Klager over den Nedskæringsaand, der er faret i Invalidenævnet. Nu har den højtærede Minister foreslaaet, at der ingen Efterundersøgelse skal finde Sted for Krigsinvalider, som er over 55 Aar, men jeg kunde have ønsket, at der blev tilføjet, at der heller ingen Efterundersøgelse skal finde Sted for de saakaldte sværtbeskadigede, uanset deres